

Arrest

nr. 134 220 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 september 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, begunstigde van het statuut van langdurig ingezetene in Spanje, diende op 28 februari 2013 een aanvraag in om, in functie van zijn tewerkstelling in België, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste op 31 mei 2013 verzoeker tot een verblijf te machtigen en hem in het bezit

te stellen van een A-kaart waarvan de geldigheidsduur verstreek dertig dagen na het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn arbeidskaart (27 december 2013 + dertig dagen).

1.3. Op 3 februari 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de geldigheidsduur van verzoekers A-kaart te verlengen tot drie maanden na het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn arbeidskaart en dus tot 31 maart 2015.

1.4. De gemachtigde van de Vlaamse minister bevoegd voor Werkgelegenheid besliste op 1 april 2014 de arbeidskaart B van verzoeker in te trekken.

1.5. Op 26 juni 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om over te gaan tot de intrekking van de eerder toegestane A-kaart en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 23 juli 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer/ mevrouw, die verklaart te heten:

naam:[B.M.],

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

De tijdelijke verblijfskaart A van betrokkene werd ingetrokken omdat hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van het tijdelijk verblijf.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Dat verzoeker alle mogelijkheden heeft om zijn verblijf te regulariseren daar hij werk heeft en voldoende inkomsten om zijn gezin te onderhouden.

Dat verzoeker vader is van twee geregulariseerde kinderen en echtgenoot is van een geregulariseerde vrouw.

Dat verzoekers vrouw bovendien zwanger is van een derde kind.

Dat verzoeker niets liever wil dan een liefdevolle gezin vormen met zijn vrouw en kinderen, terwijl hij als goede huisvader de kost verdient.

Dat verzoeker alles in het werk stelt om zich zo goed mogelijk te integreren in de Belgische samenleving, dit uit respect voor zijn kinderen en zijn echtgenote, maar ook uit respect voor alle onderdanen van het Rijk.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele manier rekening houdt met de persoonlijke situatie van verzoeker, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

De beslissing om aan verzoeker het bevel te geven het grondgebied te verlaten, is bovendien noch redelijk, noch proportioneel te noemen.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.1.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker door te betogen dat het zijn wens is om een gezin te vormen met zijn zwangere vrouw en kinderen, om te werken en om zich te integreren niet aantoonde dat verweerder niet op correcte gronden heeft vastgesteld dat zijn arbeidskaart werd ingetrokken en hij derhalve niet meer voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf te worden gemachtigd. Hij maakt met zijn uiteenzetting evenmin aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is om een vreemdeling die niet langer tot een verblijf in het Rijk is gemachtigd het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarnaast dat verweerder ook ten aanzien van verzoekers echtgenote een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten nam. Het volledige gezin dient bijgevolg het Rijk te verlaten en er kan nergens uit worden afgeleid dat zij hun vroegere gezinsleven, net zoals voorheen, niet elders kunnen voortzetten. Verzoeker wist ook dat zijn verblijfsmachtiging gelieerd was aan zijn tewerkstelling en dat hij om in België te kunnen werken diende te beschikken over een arbeidskaart. Hij betwist niet dat hij niet langer over een arbeidskaart beschikt en dus, in deze situatie, niet verder tot een verblijf als werknemer in België kan worden gemachtigd.

Verzoeker toont met zijn toelichting geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat de familiale band tussen echtgenoten aangenomen dient te worden.

Verzoeker is gehuwd met zijn geregulariseerde vrouw en woont met haar samen, samen met zijn 3 kinderen, te 3600 GENK, [...].

Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dien[t] te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minsten één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde.

De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden, moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht, is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe, indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap.

Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen.

Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands" heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme.

In casu is het vooreerst niet aangetoond dat de algemene belangen die de Belgische Staat nastreeft door een stringente toepassing van de vreemdelingenwet zwaarder zouden doorwegen dan de private belangen die verzoeker kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

In casu is het echter zo dat verzoeker, alle voorwaarden blijft vervullen om gerechtigd te zijn op een A-kaart. Hij brengt immers een arbeidsovereenkomst bij, die loopt vanaf 1 augustus 2014.

Met betrekking tot de reële banden met het land van herkomst, dient inderdaad te worden gesteld dat verzoeker wel degelijk nog banden heeft met Marokko.

Toch dient te worden opgemerkt dat zijn centrum van belangen momenteel in België ligt; hij verblijft hier gedurende enige tijd, hij werkt, zijn kinderen gaan alhier naar school, zijn vrouw is hoogzwanger,...

Bovendien dient er rekening te worden gehouden met de partner van verzoeker: deze is geregulariseerd (bijgevolg waarvan de kinderen het zelfde statuut aannamen) en heeft haar volledig leven in België opgebouwd. Het is niet redelijk verantwoord om van de partner van verzoeker te verwachten dat zij haar leven hier in België, en niet in het minst haar arbeidsbetrekking in de steek zou laten om samen met haar partner terug te keren naar Marokko.

Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoekers vrouw weldra zal bevallen. Men kan dan ook niet verwachten dat verzoekers partner alleen in België zou achterblijven voor de duur van een eventuele regularisatieaanvraag gestart van op het thuisfront.

Een dermate lange periode van verwijdering zou namelijk de relatie van verzoeker de facto onmogelijk maken.

Bovendien zou verzoeker zo de geboorte van zijn kind moeten missen, of toch in elk geval vele belangrijke momenten, daar hij dient terug te keren naar Marokko.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel, de moeilijke situatie waarin de partner van verzoeker zou terechtkomen, de nakende geboorte van het gemeenschappelijke kind, en de mate van afhankelijkheid van alle gezinsleden ten opzichte van elkaar, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van de Belgische Staat niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

De Belgische Staat laat zich in deze dan ook leiden door een overdreven formalisme door het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing geen enkel gewag van een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM, laat staan dat deze overweging zo nauwkeurig mogelijk gemaakt zou zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat de Belgische Staat ook maar de minste afweging van belangen heeft gemaakt.

De Belgische Staat heeft volledig nagelaten om de actuele gezinssituatie van verzoeker in ogenschouw te nemen en na te gaan of er aanwijzingen zijn dat het gezinsleven van verzoeker niet verder gezet zou kunnen worden, elders dan in België.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering.

De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van de nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging."

2.2.2. De Raad dient te herhalen dat verzoeker wist dat hij slechts tot een tijdelijk verblijf in het Rijk was gemachtigd als werknemer en dat hij om in België te kunnen werken diende te beschikken over een arbeidskaart. Daarnaast moet worden gesteld dat verzoekers bewering dat zijn echtgenote en kinderen in België “geregulariseerd” zijn geen steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken. Uit deze stukken blijkt dat verzoekers echtgenote en kinderen een aanvraag indienden om verzoeker in België te kunnen vervoegen en dat deze aanvraag op 26 augustus 2013 werd ingewilligd. De verblijfssituatie van verzoekers echtgenote en hun gezamenlijke kinderen was dus volledig afhankelijk van deze van verzoeker en verweerder heeft ook een einde gesteld aan het verblijf van verzoekers vrouw en kinderen. Het is dus niet zo dat verzoeker ingevolge de bestreden beslissing noodzakelijk zal worden gescheiden van zijn echtgenote – waarvan niet blijkt dat deze ooit werd tewerkgesteld in België – en kinderen en dat verzoekers gezinsleden in België kunnen verblijven terwijl hij naar Marokko dient terug te keren om “een regularisatieaanvraag” in te dienen. Zij dienen alle het Belgische grondgebied te verlaten. Verzoeker kan voorts ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing hem verplicht om terug te keren naar Marokko. Verzoeker beschikt immers over een verblijfstitel in Spanje en ook zijn echtgenote en kinderen verbleven voorheen in dat land. Er wordt evenmin bewezen dat verzoekers echtgenote ingevolge haar zwangerschap niet zou kunnen reizen en dat zij verzoeker bijgevolg niet zou kunnen vervoegen in het land waar zij voorheen reeds samen verbleven of elders. In deze omstandigheden kan dan ook niet zonder meer worden vastgesteld dat de bestreden beslissing op zich een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoeker. Zelfs indien daarenboven zou dienen te worden aanvaard dat er toch sprake is van enige vorm van inmenging, dan moet evenwel worden gesteld dat verzoeker erkent dat een inmenging in casu mogelijk is en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden geconcludeerd dat het om een disproportionele inmenging in het gezinsleven gaat.

Waar verzoeker nog stelt dat in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM kan het volstaan op te merken dat deze verdragsbepaling zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK